

Der er mange aktører, der har søgt om at få en andel af støtten, og somme tider har man desværre igen haft det indtryk, at der har været tale om et støtteparadis, hvor støttemulighederne har været mere afgørende for de enkelte projekter end projekternes gavnlighed, og det er den ulempe, der følger med. Og det er ikke for at kritisere alle konsulenter og hele konsulentbranchen, for det er der ingen grund til, da mange af dem faktisk er gode, men desværre ser vi jo specielt i forbindelse med sådan nogle støtteprogrammer som dette en hel branche af konsulenter, der slår sig op på udelukkende at have det formål at tiltrække støttekroner, og det er ikke altid gavnligt for resultaterne.

Og det er ikke en kritik, der kan begrænses til enkelte typer af aktører, for der er fortsat behov for, at aktører på alle niveauer deltager aktivt, men vi må sikre, at deltagelsen sker inden for en samlet enhed, og at projekterne understøtter hinanden, sådan at synergieffekterne udnyttes fuldt ud og det ikke bare bliver nogle knappe-nålsstik rundt omkring på et stort verdenskort. Men det enkelte projekts størrelse er bestemt ikke afgørende i sig selv, skal jeg dog også lige præcisere.

Hvad angår finansieringen, er der behov for store beløb for at nå målene i Østlandene, og derfor er det stadig lige ubegribeligt, at der ikke her i Folketinget kan findes opbakning til, at vi i en overgangsperiode flytter nogle af ulandsmidlerne fra mere tvivlsomme projekter til projekter med langt større effekt i landene heromkring.

Det er jo trods alt således, at hvis vi i fællesskab gør regionen omkring Østersøen og Østeuropa stærk, er vi også samlet stærkere, når vi skal hjælpe fjernere lande. Og hertil kommer, at mange af de problemer, der er behov for hjælp til i de tidligere Østbloklande, på mange måder er lige så krævende som problemerne i mange af ulandene, idet disse lande på mange punkter befinder sig på samme lave stade, og derfor er der behov for en hurtig indsats.

Naturligvis er det også afgørende, at der ikke bare sker en koordinering internt i Danmark. Det er lige så vigtigt, at der sker en tilsvarende koordinering med andre lande og med internationale og multilaterale projekter, og her har vi en speciel interesse i og pligt til at sikre en koordinering med de andre EU-lande.

Og der er specielt behov for at sikre, at vores bidrag koordineres med de midler, der ydes gennem PHARE-programmet, og vi skal sikre

os imod såvel dobbeltarbejde som modarbejdende projekter, ligesom vi her igen skal udnytte synergieffekten og dermed få mere for de danske kroner.

Men regeringens redegørelse er i og for sig en skuffelse – ikke sådan forstået, at det, der står i den, ikke er rigtigt, for det skal det nok være; den er mere en skuffelse på grund af det, der ikke står der, idet en mangel på ambitioner, en mangel på lyst til at tage fat på koordinationsproblemerne, også internt i den danske regering, og en mangel på tiltag til en vurdering præger siderne.

Det vil vi fra konservativ side gerne have gjort noget ved, og derfor ser vi med stor glæde frem til, at Folketinget med et overvældende flertal senere hen vedtager en dagsorden, der pålægger regeringen at fremkomme med en evaluering af projektet, således at vi til den tid igen kan tage sagen op i håb om, at den nævnte strategi for videreførelsen af en samlet og aktiv indsats i Østlandene kan ske på en måde, som kvalitetsmæssigt er i top med hensyn til de ønsker, som de enkelte lande har vedrørende indholdet, og med hensyn til resultaterne.

Det ser vi frem til fra konservativ side, og som medforslagsstillere til dagsordenen kan vi naturligvis støtte det dagsordensforslag, der er fremsat af næsten alle partier, heriblandt altså også Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Når man lytter til debatten, kan man jo ikke forstå, at det dagsordensforslag er fremsat af alle disse partier.

Men det, jeg vil spørge fru Anne Birgitte Lundholt om, er den betragtning, som er vældig populær: at 10 kr. brugt i Østeuropa giver mere miljø end 100 kr. herhjemme, for når vi ser bort fra, at vi er enige om, at der fortsat skal bruges mange millioner kroner på miljøstøtte til Østeuropa – og det er vel en af grundene til, at vi trods alt er sammen om dagsordenen her, og det er altså ikke det, vi skal diskutere i forbindelse med fru Anne Birgitte Lundholts udsagn – hvor har fru Anne Birgitte Lundholt så dokumentation for det, hun siger, og hvorfor vil Det Konservative Folkeparti ikke tænke dynamisk?

Sagen er jo, at hvis de fattige lande i Østersøregionen og i Central- og Østeuropa begynder at få en levestandard ligesom vores, kommer der økologisk kollaps, og derfor skal vi selvfølgelig her i landet bruge i hundredvis af kroner